

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3520201614
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3520201614.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: R. proti žalovaným: 1/ N., a 2/ A., o vydanie dedičského podielu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29. apríla 2021, č.k. 11C/42/2020-91, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výroky I., II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd uložil žalovanému 1/ povinnosť vydať žalobcovi nehnuteľnosť v k.ú. J., zapísanú na LV č. XX ako stavba rodinný dom súp.č. XX, parcela registra „C“ č. XX/X, (ďalej len „rodinný dom“) v podiele 1/18, žalovanému 2/ povinnosť vydať žalobcovi nehnuteľnosť v k.ú. J., zapísanú na LV č. XXX ako stavba rodinný dom súp.č. XX, parcela registra „C“ č. XX/X, v podiele 1/36, v dôsledku čoho spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti budú žalovaný 1/ v podiele 1/9 k celku, žalovaný 2/ v podiele 23/36 k celku a žalobca v podiele 1 k celku. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaných k náhrade trov konania žalobcovi v rozsahu 100 %. Dôvodil, že v rámci dedičského konania po poručiťke P. R., zomr. XX. XX. XXXX, naposledy bytom J. XX, nedošlo medzi dedičmi, ktorými sú žalobca a žalovaní, k dohode o vyporiadaní dedičstva, súd preto pristúpil k vyporiadaniu dedičstva medzi dedičov podľa zákonných podielov a to Uznesením tamojšieho súdu č.k. 9D/268/2012 - 140, D not 124/2012 zo dňa 14. 10. 2014 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoD/6/2018 - 375 zo dňa 28. 09. 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27. 11. 2018. Po určení, v akom podiele z majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (nebohej P. R. a žalovaného 2/) patrí vyššie označený rodinný dom do dedičstva, bol rodinný dom vyporiadaný tak, že žalobca a žalovaní nadobudli spoluvlastnícky podiel každý v 1/3 vzhľadom na podiel 1 patriaci poručiťke. V konečnom dôsledku sa stal žalobca podielovým spoluvlastníkom rodinného domu v 1/6, žalovaný 1/ v 1/6 a žalovaný 2/ v 4/6. V dedičskom konaní však neboli do súpisu aktív a pasív dedičstva zahrnuté sporné veci: finančné prostriedky na kúpu motorového vozidla T. E. vo výške 2.750,- eur pre žalovaného 1/ a finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu žalovaného 1/ v celkovej výške 20.812,59 eur, t.j spolu 23.562,59 eur, ktoré žalovanému 1/ darovali poručiťka so žalovaným 2/. Na dedičský podiel žalovaného 1/ bol započítaný iba dar vo výške 2.733,18 eur v zmysle Darovacej zmluvy zo dňa 17. 02. 1997. Uvedené dary však

mali byť započítané na dedičský podiel žalovaného 1/, pričom titulom bezpodielového spoluvlastníctva manželstva poručiťky a žalovaného 2/ na dar od poručiťky pripadá 1/2, t.j. 11.781,30 eur. Rovnako tak nebolo do súpisu aktív a pasív zahrnuté osobné motorové vozidlo T. Y., v hodnote 6.500,- eur, ktoré nadobudol od poručiťky žalovaný 2/, ktoré malo byť započítané na dedičský podiel žalovaného 2/. Ako vyplýva z rozhodnutia o prejednaní dedičstva, čistá hodnota dedičstva predstavuje 53.402,37 eur, z ktorej žalovaný 1/ mal nadobudnúť 17.800,79 eur a po započítaní daru 2.733,18 eur nadobudol 15.762,61 eur. Po započítaní daru vo výške 11.781,30 eur čistá hodnota dedičstva predstavuje 65.183,67 eur (53.402,37 eur + 11.81,30 eur), z ktorých 1/3 predstavuje 21.727,89 eur, na podiel žalovaného 1/ tak treba započítať hodnotu daru 2.733,18 eur a hodnotu daru 11.781,30 eur. Žalovaný 1/ tak mal nadobudnúť 7.213,41 eur, čím sa obohatil na úkor žalobcu a žalovaného 2/, u každého sumou 4.274,60 eur. Vzhľadom na uvedené žiada žalobca od žalovaného 1/ vydať z dedičstva spoluvlastnícky podiel žalovaného 1/ k nehnuteľnosti - rodinnému domu vo výške 1/3 z jeho podielu 1/6, t.j. 1/18 k celku. Podiel 1 na nehnuteľnosti - rodinnom dome bol ocenený na 37.496,43 eur, z toho žalovaný 1/ nadobudol 1/3, t.j. 1/6 vzhľadom k celku, v hodnote 12.500,00 eur. Suma 4.274,60 eur, ktorou sa žalovaný 1/ na úkor žalobcu obohatil, zodpovedá hodnote 1/3 jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý z dedičstva nadobudol, t.j. 1/18 k celku. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, tento z čistej hodnoty dedičstva 53.402,37 eur nadobudol hodnotu podielu 17.800,79 eur. Po započítaní daru za motorové vozidlo T. Y. v hodnote 6.500,- eur, je čistá hodnota dedičstva 59.902,37 eur (53.402,37 eur + 6.500,- eur, z ktorých 1/3 predstavuje 19.967,46 eur, na podiel žalovaného 2/ treba započítať hodnotu daru 6.500,- eur. Potom to, čo mal žalovaný 2/ nadobudnúť, predstavuje sumu 13.476,46 eur, t.j. o 4.333,44 eur menej (17.800,79 eur - 13.467,46 eur), čím sa obohatil na úkor žalobcu a žalovaného 1/, u každého v sume 2.166,72 eur. Vzhľadom na uvedené žiada od žalovaného 2/ vydať z dedičstva spoluvlastnícky podiel žalovaného 2/ k nehnuteľnosti - rodinnému domu vo výške 1/6 z jeho podielu 1/6, t.j. 1/36 vzhľadom k celku. Podiel 1 na nehnuteľnosti - rodinnom dome bol ocenený na 37.496,43 eur, z toho žalovaný 2/ nadobudol spoluvlastnícky podiel 1/3, t.j. 1/6 vzhľadom k celku, v hodnote 12.500,- eur. Suma 2.166,72 eur, ktorou sa žalovaný 2/ na úkor žalobcu obohatil, zodpovedá hodnote 1/6 jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý z dedičstva nadobudol, t.j. 1/36 vzhľadom k celku. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť. Poukázali na rozhodnutia o vyporiadaní dedičstva vydané súdom prvej inštancie, tiež odvolacím súdom. Súd zohľadnil započítanie. Neexistuje žiadny právny titul na vydanie dedičských podielov žalovaných v prospech žalobcu. Dedičstvo bolo riadne prejednané v zmysle dedičských podielov, žalobca bol účastníkom dedičského konania. Ak má žalobca dojem, že tu je nejaký novo objavený majetok, tento by mohol byť prejednaný v novom otvorenom dedičskom konaní. Žalobu považujú za účelovú, s cieľom blokovať konanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva vedeného na súde pod sp. zn. 11C/60/2019, predmetom ktorého je dotknutá nehnuteľnosť. Žalobca poukázal na ust. § 212 ods. 1 Civilného mimosporového konania, v zmysle ktorého nezaradenie majetku alebo dlhov, ktoré boli medzi účastníkmi sporné do dedičstva, nebráni účastníkovi, aby sa domáhal svojho práva žalobou. Konanie o dedičstve je nesporovým konaním, preto otázky, ktoré zostali medzi dedičmi sporné, je možné vyriešiť iba v rámci sporového konania, čo je dôvod podania žaloby, keďže neboli do dedičstva zaradené dary. Ich nezapočítanie (darov poručiťky) na dedičské podiely žalovaných, má za dôsledok priznanie vyšších podielov žalovaným, ako im v skutočnosti patria, a to na úkor žalobcu, ktorý je v tejto časti majetku oprávneným dedičom, a naopak, žalovaní sú v časti prevyšujúcej ich zákonné dedičské podiely, neoprávnenými dedičmi.

3. Na vykonaných dokazovaní zistený skutkový stav aplikoval súd prvej inštancie ust. § 212 ods. 1, § 198 ods. 1, 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), § 484 veta druhá Obč. zákonníka (ďalej len „OZ“), vo svetle ktorých dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Konštatoval, že v rámci dedičského konania súd pri vyporiadaní zistil sporné veci, ktoré podľa žalobcu mali byť započítané žalovaným 1/ a 2/ na ich dedičské podiely (dary). V zmysle ust. § 198 ods. 1 CMP súd na tieto sporné veci neprihliadol. S poukazom na ust. § 212 ods. 1 CMP, z dôvodu nezaradenia vyššie uvedených finančných prostriedkov do dedičstva, sa žalobca domáha žalobou vydania časti spoluvlastníckych podielov žalovaných na rodinnom dome v prospech žalobcu. Poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. mája 2015, sp.zn. 3 Cdo 168/2014, v ktorom sa síce rieši otázka „novo objaveného majetku“ postupom podľa ustanovenia § 175x O.s.p. (teraz § 211 CMP), ale ako súd uvádza: „opätovnému prejednaniu tých istých nehnuteľností (§ 175x O.s.p., teraz § 211 CMP), ktoré už boli predmetom právoplatne skončeného konania o dedičstve, bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej.“ Ak je žalobca toho názoru, že do súpisu aktív a pasív mali byť zahrnuté ďalšie veci, ktoré pri vyporiadaní dedičstva boli sporné, bolo potrebné žalobu obmedziť na sporné veci, a nie žiadať započítanie podľa § 484 Občianskeho zákonníka, ktoré je možné uplatniť v dedičskom konaní. Navyiac, žalobca žiadal

započítanie hodnoty sporných vecí na spoluvlastníckych podieloch žalovaných, a to na nehnuteľnosti, ktorá už bola v dedičskom konaní právoplatne vyporiadaná. Súd v tomto konaní ani nie je oprávnený prejednávať veci patriace do dedičstva a nahrádzať tak rozhodnutia vydané v dedičskom konaní. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a priznal žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pretože žalovaní boli v konaní plne úspešní. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a tiež, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené) sa nestotožňoval s argumentáciou, na ktorej založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie. Uvádza, že žalobou sa nedomáhal zaradenia sporných darovaných finančných prostriedkov na kúpu motorového vozidla T. E. vo výške 2.750,- eur pre žalovaného 1/ a finančných prostriedkov na výstavbu rodinného domu pre žalovaného 1/ vo výške 20.812,59 eur, ani zaradenia osobného motorového vozidla T. Y. v hodnote 6.500,- eur, ktoré nadobudol žalovaný 2/ darom od poručiťelky spôsobom, že tieto veci, finančné prostriedky vo výške 11.781,30 eur a motorové vozidlo v hodnote 6.500,- eur sú ako veci alebo majetok predmetom dedičstva a majú byť opätovne prejednané a rozdelené medzi dedičov, ani že poručiťelka bola v čase svojej smrti vlastníčkou týchto vecí, v ktorom prípade by odôvodnenie súdu bolo základom pre zamietnutie žaloby a bolo možno správne. V takom prípade by bolo namieste, aby predmetom žaloby boli iba sporné veci (súd mal podľa odvolateľa zrejme na mysli formuláciu petitu, že tieto patria do dedičstva, alebo že bola poručiťelka vlastníčkou vecí v čase jej smrti, o ktorých veciach by následne mohol rozhodnúť iba súd v ďalšom dedičskom konaní ako o novoobjavenom majetku), o čom však možno len teoretizovať, keďže tento názor v odôvodnení nie je uvedený, čím podľa odvolateľa je rozhodnutie arbitrárne a nedostatočne odôvodnené s následkom porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca sa žalobou domáhal započítania hodnoty finančných darov na dedičské podiely žalovaného 1/ a hodnoty daru motorového vozidla na dedičský podiel žalovaného 2/, lebo tieto dary boli v konaní o dedičstvo sporné, môžu byť vyriešené iba v sporovom konaní, ktorú skutočnosť mal súd v tomto konaní posudzovať ako otázku predbežnú, od ktorej záviselo rozhodnutie vo veci, keďže žaloba znie na vydanie časti spoluvlastníckych podielov, ktoré žalovaní nadobudli z dedičstva, ktoré rozhodnutie ako jediné môže naplniť právny záujem žalobcu, ktorý žalobou je sledovaný, aby mohlo rozhodnutie slúžiť potrebe praktického života, čím by aj zodpovedalo dikcii ust. § 485 Obč. zákonníka. Žalobca teda uplatňuje žalobou svoje právo na vydanie dedičstva podľa § 485 Obč. zákonníka voči nepravým dedičom, neotvára pôvodné dedičské konanie a súd na základe tejto žaloby ani nevydáva samostatné rozhodnutie v nesporovom konaní o tom, že ten, kto bol v právoplatne skončenom dedičskom konaní povolaný dedič a komu bolo dedičstvo priznané, nie je dedičom po poručiťelovi, nemení jeho dedičský podiel, iba ukladá povinnosť vydať majetok z dedičstva, resp. jeho časť, v tomto prípade spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti oprávnenému dedičovi, teda jeho nárok uplatnený v sporovom konaní nenahrádza rozhodnutie vydané v dedičskom konaní. Poukazuje zároveň na ust. § 212 ods. 1 CMP, vychádzajúc z ktorého nezaradenie majetku alebo dlhov, ktoré boli medzi účastníkmi sporné do dedičstva, nebráni účastníkom, aby sa domáhali svojho práva žalobou, pričom nie je špecifikovaný typ žaloby, čím podľa odvolateľa nie je vylúčené aj podanie žaloby na vydanie vecí podľa § 485 Obč. zákonníka, prípadne inej žaloby, dokonca aj takej, ktorú Civilný sporový poriadok nepozná a v takom prípade za aplikácie článku 4 CSP. Otázka započítania darov bola nastolená v rámci dedičského konania a práve z dôvodu jej spornosti nebola rozhodnutá v nesporovom dedičskom konaní. Keďže súd v dedičskom konaní neodstránil spornosť prerušením konania a vyzvania strán na podanie žaloby o existenciu daru, nemá žalobca po skončení dedičského konania inú právnu možnosť domáhať sa svojho práva v nesporovom konaní, čo je v súlade so znením § 198 CMP, podľa ktorého ak sú majetok alebo dlhy medzi účastníkmi sporné, obmedzí sa súd v dedičskom konaní len na zistenie ich spornosti, pri výpočte čistej hodnoty dedičstva na ne neprihliada, ktoré ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak bolo o sporných skutočnostiach rozhodnuté právoplatným rozsudkom pred skončením konania o dedičstve. Spornosť a následné nezaradenie darov, ktorých hodnota sa mala započítať na

dedičské podiely do dedičstva, je dôvodom podania žaloby žalobcom v tomto konaní. Súd prvej inštancie sa nezaoberal aplikovaním § 485 OZ na daný prípad napriek argumentácii žalobcu, že od uvedeného ustanovenia odvodzuje podanie žaloby. Pokiaľ sa právny zástupca žalovaných k tejto argumentácii vyjadroval tak, že oprávneným dedičom môže byť iba ten, kto nebol účastníkom konania, tak podotýka, že zo žiadneho citovaného ustanovenia nevyplýva, že by sa žalobou podľa § 485 OZ mohol domáhať práva iba ten, kto nebol účastníkom konania. Žalobcovi je známe rozhodnutie KS v Ústí nad Labem z 26.10.1983 sp. zn. 10Co/321/83, evidovaného v Zbierke súdnych stanovísk NS pod R 44/86, z ktorého zrejme žalovaný vychádza, ktoré však podľa jeho názoru nie je aplikovateľné v súčasnej dobe, nakoľko išlo o rozhodnutie vydané za odlišnej právnej úpravy. Podľa vtedy platnej právnej úpravy bolo možné po právoplatne skončenom dedičskom konaní uplatniť na súde právo žalobou podľa § 48 Zákona o štátnom notárstve, pričom ust. § 48 Notárskeho poriadku je obdobné ustanoveniu § 212 ods. 2 CMP. Notársky poriadok účinný do 31.12.1992 ani iný v tom čase platný právny predpis neobsahoval úpravu identickú s § 212 ods. 1 CMP, ktorá možnosť domáhať sa práva žalobou na súde dáva aj účastníkovi konania o dedičstve. Preto závery uvedeného rozhodnutia nemožno aplikovať na tento prípad. Poukazom na ust. § 485 a nasl. OZ neobstojí ani argumentácia súdu, že opätovnému prejednaniu tých istých nehnuteľností, ktoré už boli predmetom právoplatného skončeného konania o dedičstve, bráni prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Žalobca sa žalobou nedomáha prejednania nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dedičského konania, domáha sa vydania majetkového prospechu z dedičstva od toho, kto tento majetkový prospech neoprávnene nadobudol a keďže v tomto prípade naturálna reštitúcia je možná, i keď žalobca označil žalobu ako o vydanie časti dedičských podielov, z textu žaloby, argumentácie a petitu je zrejmé, že požaduje vydanie časti majetku nadobudnutého z dedičstva, ktoré žalovaní nadobudli neoprávnene. Nezapočítanie darov poručiťky na dedičské podiely žalovaných malo za dôsledok priznanie vyšších podielov žalovaným ako im v skutočnosti patrili, a to na úkor žalobcu, ktorý je v tejto časti majetku oprávneným dedičom a naopak, žalovaní sú v tej časti neoprávnenými dedičmi. Neboli pred súdom vykonané všetky žalobcom navrhované dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu (ktoré neidentifikuje), z ktorého dôvodu tento neobstojí.

5. Žalovaní vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedli, že navrhujú rozsudok súdu prvej inštancie ako správny, zákonný a dostatočne odôvodnený potvrdiť a priznať im voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Dedičské konanie bolo prejednané v dvoch stupňoch, pričom tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd konštatovali, že v dedičskom rozhodnutí boli ex offo vysporiadané všetky predložené námietky, dedičstvo je právoplatne skončené a vzhľadom k tomu, že žalobca bol jeho účastníkom, nebolo možné, pokiaľ sa domáha vydania časti dedičstva, postupovať inak, ako žalobu zamietnuť. V rámci dedičského konania súd pri vyporiadavaní zistil sporné veci, ktoré podľa žalobcu mali byť započítané žalovaným 1/, 2/ na ich dedičské podiely a v zmysle ust. § 198 ods. 1 CMP na tieto neprihliadol, čo aj uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie podstatu ním vydaného zamietajúceho rozhodnutia zhrnul v bode 16 odôvodnenia. Vysvetlil dôvod, prečo nie je možné v tomto konaní vyhovieť žalobcovi. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 26.05.2015 pod sp. zn. 3Cdo 168/2014. Všetky odvolacie dôvody uplatnené žalobcom sú nedôvodné, keďže žalobca nepreukázal, že by došlo k ich naplneniu.

6. Žalobca vo svojej písomnej replike k vyjadreniu žalovaných prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že žalovaní sa vôbec nevyjadrujú ku skutočnostiam uvádzaným v odvolaní, teda žalobca sa ani nemá v princípe k čomu vyjadriť, a preto trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

9. Vychádzajúc z obsahu spisu, žalobca v zmysle ním formulovanej žaloby sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným vydať mu ním konkretizované časti podielov na nehnuteľnosti v k.ú. J., ktoré žalovaní nadobudli v dedičskom konaní po poručiťelke P. R. dôvodiac (odkazom na ust. § 212 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku - ďalej len „CMP“), že v dedičskom konaní neboli do súpisu aktív a pasív zahrnuté sporné veci a to finančné dary poručiťelky za jej života pre žalovaného 1/ vo výške 24.000,- eur a žalovaného 2/ vo výške 6.500,- eur (u žalovaného 2/ predstavujúce hodnotu motorového vozidla T. Y.), nezapočítaním ktorých darov v dedičskom konaní, nedošlo k poníženiu dedičských podielov na nehnuteľnosti u žalovaných o hodnoty týchto darov na úkor neho ako oprávneného dediča v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a pretože otázka započítania týchto darov bola v dedičskom konaní medzi dedičmi spornou, je možné ju podľa jeho názoru vyriešiť len v tomto sporovom konaní postupom podľa § 212 ods. 1 CSP. V žalobe zároveň poukazuje na dôvody absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou mala poručiťelka pred svojou smrťou previesť vozidlo T. Y. na žalovaného 2/ (ktorú zmluvu tiež vzhľadom na výšku dojednanej kúpnej ceny 1,- euro považuje za darováciu), ktorá zmluva bola aj dôvodom, pre ktorý (podľa neho nesprávne) nebolo toto vozidlo zahrnuté do aktív dedičstva.

10. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu zamietol v celom rozsahu s tým, že zároveň žalovaným priznal voči žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania. Dôvodil, že započítanie darov je možné vykonať len v rámci dedičského konania, teda do jeho právoplatného skončenia a pokiaľ bol žalobca názoru, že existujú sporné veci, ktoré neboli zahrnuté do aktív a pasív dedičstva, bolo potrebné žalobu formulovať spôsobom obmedzenia sa na tieto sporné veci a nie v princípe podľa žalobcom zvolenej formulácie sa domáhať vydania spoluvlastníckych podielov od nadobúdateľov - dedičov na nehnuteľnosti, ktorá bola do súpisu zahrnutá, právoplatne prejednaná (ako aj nadobudnutie podielov dedičmi v nej) a teda ju nemožno prejednať v zmysle iného založenia dedičských podielov, k čomu v princípe smeruje sformulovaný žalobný petit a tým nahrádzať, či revidovať existujúce dedičské rozhodnutie.

11. Odvolateľ (žalobca) prostredníctvom odvolacích námietok uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a tiež, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené). Namietá, že žalobou sa nedomáha zaradenia, resp. opätovného prejednania sporných darovaných finančných prostriedkov pre žalovaného 1/, ani zaradenia osobného motorového vozidla T. Y. v hodnote 6.500,- eur, ktoré nadobudol žalovaný 2/ darom od poručiťelky, ako majetku do predmetu dedičstva s tým, že tieto majú byť opätovne prejednané a rozdelené medzi dedičov, ani určenia, že poručiťelka bola v čase svojej smrti vlastníčkou týchto vecí, kedy by bolo namieste, aby predmetom žaloby boli iba sporné veci, ako tvrdí súd. Domáha sa započítania hodnoty finančných darov na dedičské podiely žalovaného 1/ a hodnoty daru motorového vozidla na dedičský podiel žalovaného 2/, lebo tieto dary boli v konaní o dedičstvo sporné, môžu byť vyriešené teda iba v sporovom konaní, čo zodpovedá podľa jeho názoru dikcii ust. § 485 Obč. zákonníka v spojitosti s 212 ods. 1 CMP. Uplatňuje žalobou teda svoje právo na vydanie dedičstva podľa § 485 Obč. zákonníka (ktoré ako namietá súd neaplikoval) voči nepravým dedičom - žalovaným, neotvára však tým pôvodné dedičské konanie. Nezapočítanie darov poručiťelky na dedičské podiely žalovaných malo za dôsledok priznanie vyšších podielov žalovaným ako im v skutočnosti patrili, a to na úkor žalobcu, ktorý je v tejto časti majetku oprávneným dedičom a naopak, žalovaní sú v tej časti neoprávnenými dedičmi.

12. Keďže vo svetle odvolacích námietok dospel odvolací súd k záveru, že pre vyčerpávajúce zodpovedanie argumentácie žalobcu je potrebné sa vysporiadať s jeho nárokom aj vo svetle ním požadovaného ust. § 485 ods. 1 OZ a k nemu súvzťažného procesného ustanovenia § 212 ods. 2 CMP, ktoré súdom prvej inštancie aplikované neboli, postupom podľa § 382 CSP vyzval obe sporové strany, aby sa v lehote 10 dní od doručenia výzvy vyjadrili k aplikácii ust. § 485 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 212 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku.

13. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení v reakciu na výzvu odvolacieho súdu, podanom prostredníctvom ich právneho zástupcu, opakovane poukazujú na to, že vzhľadom k skutočnosti, že žalobca bol rovnako ako žalovaní účastníkom dedičského konania, nárok uplatnený podľa § 485 Občianskeho zákonníka z hľadiska jeho možnej úspešnosti do úvahy neprichádza. Už vo vyjadrení k žalobe vyslovili domnienku, že zo strany žalobcu sa jedná len o obštrukciu na oddialenie rozhodovania

v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom pod sp. zn. 11C/60/2019, s cieľom dosiahnuť prerušenie uvedeného konania, čo sa mu napokon aj podarilo, keď vyššie uvedené konanie bolo do doby rozhodnutia tohto konania prerušené. Trvajú naďalej na tom, že súd v sporovom konaní nemôže nahradiť konanie o dedičstve a priamo rozhodnúť tak ako požaduje žalobca v zmysle žaloby. Ak zostalo niečo nezariadené do dedičstva, čo však žalobca nepreukázal, mal to špecifikovať a podať návrh na dodatočné dedičské konanie podľa § 212 ods. 1 CMP. V tomto prípade však všetko, čo žalobca uvádza v návrhu, predmetom dedičského konania bolo a teda ani o takomto návrhu by súd nemohol opätovne rozhodovať. Vo vyjadrení k žalobe sa právny zástupca žalovaných venoval aj otázke vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré v prípade prijatia dedičských podielov po právoplatnom skončení dedičského konania do úvahy rovnako neprichádza. Ust. § 485 ods. 1 OZ sa teda nedá použiť v prípade žalobcu, ktorý nie je opomenutým dedičom. Bol účastníkom dedičského konania v oboch stupňoch a stal sa jedným z oprávnených dedičov podľa právoplatného rozhodnutia o dedičstve, teda všetci traja dedičia sú oprávnenými, to znamená pravými dedičmi. Ust. § 212 ods. 2 CMP vyjadruje procesný postup oprávneného dediča podľa § 485 ods. 1 OZ, čo v konkrétnostiach tejto veci znamená absenciu aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ako dôvod zamietnutia žaloby. Rovnako nebolo v konaní možné rozhodovať o žalobcom požadovanom vydaní bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ. Oprávnený dedič sa totiž nadobudnutím časti dedičstva nemôže podľa uvedeného ustanovenia bezdôvodne obohatiť. Na základe uvedeného žalovaní považujú použitie ust. § 485 ods. 1 OZ a § 212 ods. 2 CMP za nevyhnutné na odôvodnenie zamietnutia žaloby. Rozhodnutie súdu prvej inštancie prijali za vecne správne, bez ohľadu na právne závery súdu a samotnú skutočnosť, že súd neaplikoval ust. § 485 ods. 1 OZ a § 212 ods. 2 CMP, na vecnej správnosti výrokovej časti rozhodnutia nič nemenia. Z uvedeného dôvodu naďalej trvajú na potvrdení prvoinštančného rozhodnutia.

14. Žalobca na základe výzvy súdu prostredníctvom právnej zástupkyne uvádza, že už v podanej žalobe sa aplikácie ust. § 485 ods. 1 OZ domáhal, súd prvej inštancie ho však neaplikoval. Kto je oprávneným dedičom zákon v ust. § 485 ods. 1 nešpecifikuje. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by žalobou podľa § 485 OZ mohol domáhať svojho práva iba ten, kto nebol účastníkom konania. Opakovane poukazuje, ako v odvolaní, na rozhodnutie KS Ústí nad Labem z r. 1983, tiež § 48 Notárskeho poriadku. V princípe replikuje obsah už podaného odvolania. Záverom uvádza, že pre rozhodnutie považuje za rozhodujúce aplikáciu ust. § 485 ods. 1 OZ, pričom ust. § 212 ods. 2 CMP síce aplikáciu § 485 ods. 1 OZ nevyklučuje, avšak na daný prípad sa § 212 ods. 2 nevzťahuje.

15. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom vyššie uvedených vyjadrení, ako aj následným preskúmaním rozhodujúcich skutočností vo svetle a v rozsahu produkovaných odvolacích námietok z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, dospel k jednoznačnému záveru, že tieto neindikujú, a to ani v dôsledku požadovanej aplikácie ust. § 485 ods. 1 OZ k odlišnému, v prospech žalobcu vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

16. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, nezistil žiadne procesné vady, zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia vo veci samej podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

17. Ťažiskovou časťou odvolacích námietok žalobca smeroval voči správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

18. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré

vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

20. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu a to ani napriek určitým nedostatkom, ktoré odvolací súd zistil, neboli spôsobilé k dopadu na vecnú správnosť výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nezistil, že by skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie boli zjavne neakceptovateľné, nevyplývajú z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

21. Nad rámec uvedeného a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, však odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

22. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 9D/268/2012 - 140 zo dňa 14. 10. 2014 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoD/6/2018 - 375 zo dňa 28. septembra 2018, v dedičskom konaní bolo vyporiadané dedičstvo po poručiťke P. R., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. XX. XXXX medzi dedičov zo zákona a to podľa ich zákonných podielov. Zákonnými dedičmi po poručiťke boli pozostalý manžel A. R. (v tomto konaní vystupujúci v procesnom postavení žalovaného 2/) a dvaja synovia poručiťky R. R. (žalobca) a N. R. (žalovaný 1/). Vychádzajúc z obsahu dedičského rozhodnutia, všeobecnú hodnotu majetku poručiťky súd určil sumou 56.677,63 eur, pasíva dedičstva sumou 3.275,26 eur a čistú hodnotu dedičstva sumou 53.402,37 eur. Rodinný dom (o vydanie spoluvlastníckych podielov na ktorom ide v posudzovanej veci) nadobudli žalobca a žalovaní každý v podiele 1/3 na podiel poručiťky v dôsledku čoho sa stal v konečnom dôsledku žalovaný 2/ podielovým spoluvlastníkom rodinného domu v podiele 4/6-iny, žalovaný 1/ v podiele 1/6-iny a žalobca v podiele 1/6-iny.

23. V priebehu dedičského konania nebolo sporným, že za života poručiťky obdržal žalovaný 1/ od nej dar, a to nehnuteľnosť v k.ú. J. titulom Darovacej zmluvy pod V XXX/XX, hodnota ktorého bola započítaná do celkovej hodnoty majetku poručiťky a vo výsledku na ťarchu dedičského podielu žalovaného 1/ vo výške 2.733,18 eur. Do súpisu aktív a pasív dedičstva (teda ani celkovej hodnoty majetku poručiťky) neboli zahrnuté (a teda ani započítané na ťarchu žiadneho z dedičov) sporné dary tvrdené žalobcom a to dar pre N. R. vo výške 24.000,- eur, a ako dar ani hodnota osobného motorového vozidla T. Y., ev.č. Q vo výške 6.500,- eur (za zmienku stojí, že ako zápočet hodnota vozidla ani žalobcom uplatňovaná v dedičskom konaní nebola, žiadal vozidlo zaradiť do aktív dedičstva tvrdiac neplatnosť nadobúdacej zmluvy uzatvorenej medzi poručiťkou a žalovaným 2/ spochybňujúc pravosť podpisu poručiťky na zmluve - teda nežiadal zápočet ale zahrnutie veci do dedičstva). Z odôvodnenia dedičského rozhodnutia (tak prvoinštančného ako aj odvolacieho) je však zrejmé, že boli tvrdené aj dary na prospech samotného žalobcu (príkladmo peňažné prostriedky na kúpu vozidla A. A., či výťažok z predaja vozidla N. XX a ďalšie), vo vzťahu ku ktorým rovnako nedošlo k započítaniu. Vozidlo T. Y. nebolo do dedičstva zahrnuté (napriek tomu, že žalobca na tom trval) z dôvodu, že vychádzajúc z predloženej prevodnej zmluvy poručiťka v čase smrti nebola už jeho vlastníčkou. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v dedičskom konaní tiež vyplýva, že k námietke dediča (žalobcu) o existencii darov na prospech zostávajúcich dedičov (nad rámec uznaného a započítaného daru na ťarchu N. R.) nebolo v odvolacom konaní prihliadnuté, keďže tieto jednak neboli dostatočne konkretizované a pokiaľ vo vzťahu k niektorým tvrdeniam o daroch boli predložené aj dôkazné prostriedky, tieto dary posúdil ako nie neobvyklé, teda nespôsobilé k započítaniu. Konštatoval, že na tvrdeniach o darovaných finančných čiastkach zhoda medzi dedičmi nebola a do pozornosti dal, že vo vzťahu k nim ani nemusela vzniknúť potreba započítania, pokiaľ došlo k porovnateľnému darovaniu v prospech všetkých dedičov (odvolací súd poznamenáva, že práve takéto skutkové okolnosti v dedičskom konaní produkovali a preukazovali aj žalovaní, t.j. že v rovnakom rozsahu ako boli obdarovaní oni, bol obdarovaný aj žalobca).

24. Žalobca uplatnený nárok voči žalovaným v tomto konaní teda odvodzuje od tvrdenia, že má postavenie oprávneného dediča (v dôsledku nezapočítania ním špecifikovaných darov na výšku podielov žalovaných v dedičskom konaní), ochrana ktorého postavenia mu podľa jeho názoru vyplýva z ust. § 485 ods. 1 CSP a ktorú požaduje započítaním týchto sporných darov na podiely žalovaných zdedené v právoplatne skončenom dedičskom konaní, ktorého riadnym účastníkom bol aj on, odvodzujúc zvolený postup od procesného ust. § 212 ods. 1 CSP.

25. Podľa § 485 ods. 1 Obč. zákonníka, ak sa po prejednaní dedičstva zistí, že oprávneným dedičom je niekto iný, je povinný ten, kto dedičstvo nadobudol, vydať oprávnenému dedičovi majetok, ktorý z dedičstva má, podľa zásad o bezdôvodnom obohatení tak, aby nemal majetkový prospech na ujmu právneho dediča.

26. Podľa § 484 veta druhá zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, pri dedení zo zákona sa dedičovi do jeho podielu započíta to, čo za života poručiteľa od neho bezplatne dostal, pokiaľ nejde o obvyklé darovania.

27. Podľa § 212 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. CMP nezaradenie majetku alebo dlhov, ktoré boli medzi účastníkmi sporné, do dedičstva, nebráni účastníkom, aby sa domáhali svojho práva žalobou.

28. Podľa § 212 ods. 2 CMP, skončenie konania o dedičstve nebráni tomu, kto nebol účastníkom konania o dedičstve, aby sa domáhal svojho práva žalobou okrem prípadu, keď sa vykonala likvidácia dedičstva.

29. Predpokladom pre postup podľa ust. § 485 ods. 1 Obč. zákonníka je skutočnosť, že rozhodnutie o prejednaní dedičstva nadobudlo právoplatnosť, keďže za oprávneného dediča je možno považovať len toho, kto mal mať v dedičskom konaní postavenie dediča, avšak z rôznych dôvodov (napr. že bol neznámy jeho pobyt) došlo k prejednaniu dedičstva bez jeho účasti a nadobudnutie dedičstva bolo potvrdené iným dedičom, alebo im bolo potvrdené vo väčšom podiele, ako by im patrilo. V záujme právnej istoty preto ustanovenie § 485 ods. 1 OZ zakladá oprávnenému dedičovi (tzn. tomu, kto mal mať v dedičskom konaní postavenie dediča, avšak nebol z rôznych dôvodov jeho účastníkom), nárok na vydanie toho, čo z dedičstva nadobudol tzv. nepravý dedič. Aktívne legitimovanou osobou na uplatnenie nároku podľa § 485 ods. 1 OZ je teda výlučne ten, kto sa nezúčastnil dedičského konania. Ten, kto sa dedičského konania zúčastnil, nie je aktívne legitimovanou osobou, a to ani vtedy, ak by bol na dedičskom práve prípadne aj ukrátený. Zákon totiž vychádza z toho, že táto osoba mala možnosť domáhať sa svojich práv na základe opravných prostriedkov upravujúcich prejednanie dedičstva. Ochrana oprávneného (právneho) dediča je inštitútom dedičského práva, pomocou ktorého má byť zjednaná náprava, ak sa zistí až po prerokovaní dedičstva, že oprávneným, teda pravým dedičom poručiteľa je niekto iný, ako komu bolo dedičstvo potvrdené, alebo kto ho podľa výsledku prejednávania dedičstva nadobudol. Otázkou určenia aktívne legitimovanej osoby právneho dediča sa súdna prax opakovane už zaoberala a judikatúra súdov vyvodila vyššie uvedený záver, že aktívnu vecnú legitimáciu na vydanie dedičstva podľa ust. § 485 ods. 1 OZ má výlučne ten, kto nebol účastníkom dedičského konania po poručiteľovi a zároveň kto je oprávneným, teda pravým poručiteľovým dedičom, ak bolo dedičstvo právoplatne skončené (porovnaj rozsudok KS v Ústí nad Labem zo dňa 26.10.1983 sp. zn. 10Co/321/83 uverejnený pod č. 44 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk rok 1986, rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 03.10.2007 sp. zn. 21Cdo/980/2007, rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 23.02.1999 sp. zn. 21Cdo/1465/98, či rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 30.01.2008 sp. zn. 21Cdo/1854/2006), od záverov ktorých nie je dôvod sa odkloniť ani v posudzovanej veci, teda ani v súčasnosti neexistuje dôvod na týchto prijatých záveroch pokiaľ ide o zodpovedanie otázky aktívnej vecnej legitimácie čokoľvek meniť. Za oprávneného dediča teda jednoznačne nemožno považovať toho, kto bol účastníkom dedičského konania a so svojím nárokom v dedičskom konaní neuspel.

30. V okolnostiach posudzovanej veci síce bol naplnený zákonný predpoklad právoplatného skončenia konania o dedičstve, avšak z dôvodu, že žalobca bol preukázateľne účastníkom konania o dedičstve, čo nakoniec ani on sám nespochybňoval, nie je aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby o ochranu oprávneného dediča podľa § 485 ods. 1 Obč. zákonníka, a to ani za stavu, ak by boli pravdivé jeho tvrdenia, že bol ukrátený na dedičských právach nespejúc s ním požadovaným započítaním v dedičskom konaní, a to dokonca ani za stavu, že by ním požadované započítanie darov poručiteľky žalovaným 1/, 2/ vôbec do úvahy prichádzalo aj po právoplatnom skončení dedičského konania (čo však z dôvodov, ktoré uvedie v ďalšom odvolací súd, možné nie je). Keďže skúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej, alebo

pasívnej, je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a na jej nedostatok musí súd prihliadnúť ex offa, teda aj bez ohľadu na to, či to ktorákoľvek strana sporu namieta, bez ďalšieho už len z hľadiska zistenia tohto nedostatku, bol daný primárny dôvod na zamietnutie žaloby. Pravdou síce je, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa prioritne touto otázkou nezaoberal, ustanovenie § 485 ods. 1 OZ na zistený skutkový stav neaplikoval a v jeho svetle otázku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu s poukazom na skutkové tvrdenia, od ktorých dôvodnosť svojej žaloby tento odvodzoval, neskúmal, toto pochybenie (nedostatok) ani pri jeho konvalidovaní odvolacím súdom však vzhľadom na prijaté závery nielenže nie je spôsobilé k priaznivejšiemu rozhodnutiu v prospech žalobcu, ale naopak aplikácia uvedeného ustanovenia zakladá ďalší dôvod pre záver o vecnej správnosti výrokovej časti súdom prvej inštancie vydaného zamietajúceho rozhodnutia. Vo svetle vyššie uvedeného, preto ani zistené pochybenie súdu prvej inštancie nebolo spôsobilé k prípadnému zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, keďže na výslednom rozhodnutí vo veci by to nemohlo nič zmeniť, došlo by len k neúčelnému a nehospodárnemu navyšovaniu trov, ktoré by vo výsledku išli na ťarchu samotnému žalobcovi. Jednoznačný nedostatok vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu na podanie zvolenej žaloby, by totiž vzhľadom na existujúce skutkové okolnosti spočívajúce v tom, že bol účastníkom právoplatne skončeného dedičského konania, vo svetle ustálenej judikatúry nebolo možné ničím preklenúť.

31. Nesprávne odvolateľ dôvodnosť svojho nároku podľa § 485 ods. 1 OZ odvodzuje od ustanovenia § 212 ods. 1 Obč. zákonníka, keďže toto ustanovenie nie je súvzťažným s § 485 ods. 1 OZ. Ust. § 212 v odsekoch 1 a 2 upravuje tzv. incidenčné žaloby, pričom ustanovenie odseku 1 nevyjadruje procesný postup ochrany oprávneného dediča (485 OZ), ako sa nesprávne domnieva (a súdu podsúva) žalobca, ale vyjadruje procesný postup podania žaloby mimo dedičského konania o určenie, že poručiteľ v čase smrti bol vlastníkom určitej veci, s cieľom vyriešiť spornosť v tejto otázke v prípade, ak v konaní o dedičstve nastane situácia spornosti majetku a dlhov poručiteľa a súdny komisár za konštatovania takejto spornosti viac na ne neprihliada (§ 198 ods. 1 CMP) a ďalej riadne pokračuje v dedičskom konaní, kedy aktívne legitímovanými na podanie žaloby sú účastníci dedičského konania, ktorí tak môžu urobiť či už počas prebiehajúceho konania o dedičstve, ako aj po jeho skončení. Ide teda o žalobu formulovanú spôsobom, že určitá vec do dedičstva patrí, resp. že poručiteľ(ka) bola v čase smrti jej vlastníčkou, dôsledkom úspechu takéhoto sporového konania potom je, že sa takáto vec prejedná v „dodatčnom“ dedičskom konaní, o ktorý typ žaloby však v posudzovanej veci, vychádzajúc zo žalobcom zvolenej formulácie žalobného petitu, zjavne nejde a samotný odvolateľ v odvolaní zdôrazňuje, že takýto typ aby ani neuplatňoval. I keď určitá nekonzistentnosť skutkových tvrdení žalobcu sa týka osobného motorového vozidla zn. T. Y., vo vzťahu ku ktorému, vychádzajúc z dedičských rozhodnutí, sa domáhal jeho zaradenia do majetku poručiťky, tvrdiac absolútnu neplatnosť nadobúdacieho titulu, od ktorého v dedičskom konaní bolo odvodzované nadobudnutie vlastníctva k nemu žalovaným 2/, zakladajúc to na nedostatku pravosti podpisu poručiťky, a ktoré skutočnosti replikuje žalobca aj v samotnej podanej žalobe, vo výsledku žalobu neformuluje na určenie, že táto vec patrí do dedičstva, resp. že poručiťka v čase svojej smrti bola jej vlastníčkou (priamo to v odvolaní vylučuje), ale hodnotu vozidla žiada započítať ako dar na podiel poručiťky 2/, pričom započítanie po právoplatnom skončení dedičského konania jednak nie je možné a jednak neuvedomujúc si, že produkované skutkové tvrdenia vo vzťahu k tejto veci sú navzájom protichodné, pretože pokiaľ by boli pravdivé jeho tvrdenia, že poručiťka nadobúdaci titul nepodpísala, či sa preukázali ďalšie skutočnosti vedúce k záveru o absolútnej neplatnosti takejto zmluvy, žalovaný 2/ by platne nemohol takúto vec nadobudnúť a už len z tohto pohľadu by takáto hodnota bola diskvalifikovaná z požadovaného započítania.

32. Procesný postup ochrany oprávneného dediča tzv. hereditatis petitio (§ 485 OZ) vyjadruje práve ustanovenie § 212 v jeho odseku 2, o ktorom sa nesprávne odvolateľ domnieva, že na ochranu oprávneného dediča sa nevzťahuje a zo znenia ktorého priamo vyplýva podmienka, resp. zákonný predpoklad uplatnenia takéhoto nároku v podobe neúčasti tzv. oprávnenej osoby v konaní o dedičstve, k naplneniu čoho, ako vyplýva z predchádzajúcich častí tohto rozhodnutia neprišlo.

33. Na uvedených záveroch (o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu) v konečnom dôsledku nie je spôsobilé nič zmeniť, ani odvolacie tvrdenie žalobcu, že príkladmo rozhodnutie KS Ústí nad Labem sp. zn. 10Co 321/83 nie je aplikovateľné v súčasnej dobe, keďže bolo vydané za odlišnej právnej úpravy (§ 48 Notárskeho poriadku), a ktoré považuje za obdobné ust. § 212 ods. 2 CMP, pričom v čase vydania označeného rozhodnutia, platný právny predpis neobsahoval úpravu identickú s aktuálnym znením § 212 ods. 1 CMP. Ako už bolo uvedené vyššie, práve tieto odvolacie tvrdenia žalobcu nasvedčujú v prospech správnosti prijatých záverov, keďže nie ust. § 212 ods. 1 CMP, ale ust. § 212 ods. 2 CMP upravuje

procesný postup pri uplatnení práva oprávneného dediča podľa § 485 ods. 1 OZ, ktorého sa výslovne a tiež prostredníctvom formulovania žalobného petítu odvolateľ jednoznačne domáha. Naviac, judikatúra súdov túto otázku posúdila zhodne aj v celom rade na časovej osi následne vydaných rozhodnutí, pričom na niektoré z nich odvolací súd vyššie aj poukazuje. Preto tvrdenia, že závery rozhodnutia R 44/86 nemožno aplikovať na danú vec, nie sú opodstatnené.

34. V konečnom dôsledku odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa tiež k otázke možného započítania v dedičskom konaní rozporovaných darov, a to rámci sporového konania, vyvolaného po právoplatnom skončení dedičského konania, čo je ťažiskom podanej žaloby. I keď s poukazom na záver o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ako plne postačujúcim pre zamietnutie žaloby, nebolo zaoberanie sa touto otázkou nevyhnutné, odvolací súd považuje za zmysluplné upriamiť pozornosť odvolateľa na to, že spor medzi dedičmi o skutočnostiach rozhodujúcich pre záver o započítaní daru na dedičský podiel niektorého z dedičov, nie je sporom o dedičské právo. Otázku započítania daru na dedičský podiel dediča, rieši súd v konaní o dedičstve, pri rozhodnutí o potvrdení nadobudnutia dedičstva podľa dedičských podielov (§ 484 Obč. zákonníka), pričom postup podľa ust. § 194 CMP (podanie žaloby v priebehu dedičského konania) a už vôbec nie po jeho právoplatnom skončení, nie je možný (porovnaj príkladom rozhodnutie NS ČR 30Cdo/889/2002, R 20/2004). Pravdou je, že zmyslom a účelom samotného započítania (kolácia) je zabrániť neodôvodnenému zvýhodneniu toho z dedičov, ktorí za života poručiteľa obdržal majetkové plnenie, ktorým dochádza k zníženiu podielu tohto dediča na majetku z dedičstva v prospech ostatných dedičov, vychádzajúc z predpokladu, že k zvýhodneniu došlo nedôvodne, ktorá nedôvodnosť je predmetom hodnotenia v konkrétnej veci (dedičskom konaní) a to vo vzťahu k hodnoteniu konkrétnej situácie (pomero) v danej „rodine“. To, či ide o bežný dar, môže byť totiž v každom prípade zásadne odlišné, dané predovšetkým majetkovými pomermi poručiteľa a poskytnutými plneniami v rodine všeobecne, keďže ako tomu bolo tiež v okolnostiach posudzovanej veci, v priebehu dedičského konania, tak isto žalovaní ako zostávajúci dedičia tvrdili darovanie identického rozsahu na prospech žalobcu, pričom otázku tzv. sporných darov, vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v dedičskom konaní, tento posúdil jednak, že nešlo o darovanie neobvyklé, jednak, že dary čiastočne neboli preukázané a v konečnom dôsledku poukázal tiež na to, že boli tvrdené dary vo vzťahu k všetkým dedičom, takže nevyhnutne k započítaniu dôjsť nemuselo. Súd z úradnej povinnosti v dedičskom konaní vykonáva započítanie vždy (ex officio), ak ide o dedenie zo zákona. Započítanie darov však a to je v okolnostiach posudzovanej veci rozhodujúce, prichádza do úvahy výlučne a len v priebehu dedičského konania, čo je neudržateľné obchádzať prostredníctvom inštitútu ochrany oprávneného dediča, ako si nesprávne kompiluje žalobca a i keď v odvolaní tvrdí, že k tomu jeho žaloba nesmeruje, v princípe sa snaží doceliť iné usporiadanie dedičských pomero, aké bolo definované právoplatným a vykonateľným dedičským rozhodnutím. Odvolací súd poznamenáva, že je síce pravdou, že v súdnej praxi sa vyskytla aj názorová línia, že spornosť započítania je možné riešiť sporom o dedičské právo podľa § 194 ods. 1 CMP (teda podaním žaloby v priebehu dedičského konania), avšak aj v tomto prípade platí a na tom je súdna prax zjednotená, že k tomu môže prísť výlučne v priebehu dedičského konania, teda do jeho právoplatného skončenia, čo má zjavne pôvod v tom, že po právoplatnom skončení dedičského konania riešenie tejto otázky by v podmienkach praktického života znamenalo revíziu právoplatného a vykonateľného rozhodnutia vydaného v dedičskom konaní, keďže započítanie ťažiskovo ovplyvňuje jeho výsledok, keďže má dopad na určenie celkovej hodnoty majetku poručiteľky, ako aj na samotnú výšku dedičských podielov. V okolnostiach posudzovanej veci tak bolo na žalobcov, aby v priebehu konania o dedičstve vyvinul dostatočnú aktivitu na to, aby ním tvrdené dary preukázal, minimálne vo vzťahu k nim produkoval také skutkové tvrdenia, ktoré by viedli dedičský súd k záveru, že boli splnené zákonné predpoklady pre ich akceptovanie s dôsledkom započítania tvrdených darov, k čomu však zjavne nedošlo. V tomto smere odvolací súd upriamuje pozornosť na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vydaného v dedičskom konaní, keď odvolacie námietky žalobcu ako dediča, týkajúce sa ním tvrdených darov na prospech žalovaných 1/, 2/, okrem iného neboli akceptované z dôvodu, že tieto neboli v požadovanej kvalite produkované. Pre potreby rozhodovania v tomto konaní, však ťažiskovým a významným je primárne záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu na podaní ním formulovanej a zvolenej žaloby a druhotne tiež záver o tom, že započítanie už po právoplatnom skončení dedičského konania možné nie je, ku ktorému záveru správne dospel tiež súd prvej inštancie.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, tak nie žalobcom tvrdená nesprávnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, mala za následok jeho neúspech v spore, ale ním samotným nepochopený zmysel a účel inštitútu započítania, ochrany oprávneného

dediča, incidenčných žalôb spojených s dedičským konaním, ich nesúvzťažná kompilácia a v konečnom dôsledku tiež nekonzistentné skutkové tvrdenia ktoré v kumulatívne mali za následok v jeho neprospech vyznievajúce rozhodnutie.

36. V ďalšom odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania podrobil konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu odvolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, ako výsledku tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie a zároveň z hľadiska tvrdenej existencie tzv. inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP), naplnenie ktorých žalobca vychádzajúc z obsahu odvolania vzhliada jednak v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia (v konkrétnosti v tom, že sa súd nevysporiadal v odôvodnení s jeho nárokom z hľadiska ust. § 485 OZ) a tiež v tom, že sa či už vôbec, alebo dôsledne nezaoberal meritom veci, keď nesprávne vyhodnotil zvolenú žalobu ako nespôsobilú k žalobcom požadovanému výsledku.

37. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva, ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, a medzi inými aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci.

38. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku uvedenú v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, ide o odvolací dôvod dopadajúci na akékoľvek procesné pochybenia súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody (príkladom nedostatok dôvodov rozhodnutia).

39. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo aj Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

40. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v

základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

41. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“. I keď možno prisvedčiť odvolateľovi, že argumentácia vzťahujúca sa k ust. § 485 OZ nebola v požadovanom rozsahu premietnutá do odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, odôvodnenie však v komplexnom pohľade nevykazuje znaky vady do takej miery zásadnej, hrubej a podstatnej, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces s následkom zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, o to viac, že aj zodpovedanie tohto argumentu, ku ktorému v predchádzajúcich častiach rozhodnutia pristúpil odvolací súd, je bez akéhokoľvek dopadu na vecnú správnosť výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí rámcovo dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, v rozhodujúcej miere spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP. Vo všeobecnosti skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. I keď možno prisvedčiť odvolateľovi, že určité sekvencie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúco zvládnuté neboli, Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd v rozsudku nemusí reagovať na každý argument prednesený v súdnom konaní, vyžaduje sa, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia (či jeho časti) považovaný za významný (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Za jeden z takýchto argumentov, ktoré bolo potrebné nepochybne podrobnejšie a presvedčivo zodpovedať, patrila príkladom aj poukaz žalobcu na ust. 485 OZ, avšak zistený nedostatok absencie odôvodnenia k nemu sa vzťahujúcemu (vzhľadom na to, že nemá za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a tiež, že odvolacím súdom bol vytvorený priestor na vyjadrenie sa k jeho novej aplikácii, čo strany aj využili), však je spôsobilá len k záveru o existencii tzv. inej vady (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP), ktorá však jednak svojim významom, vzhľadom na to, že nemá kľúčový význam s následkom záveru o vecnej nesprávosti napadnutého rozhodnutia, nie je spôsobilou privodiť zrušujúce rozhodnutie, keďže tento nedostatok vlastnou činnosťou skonvalidoval v rámci precizovania odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd.

42. Z hľadiska odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP odvolateľ ďalej namietal že sa súd či už vôbec, alebo málo dôsledne nezaoberal meritom veci, keď nesprávne vyhodnotil zvolenú žalobu ako nespôsobilú k žalobcom požadovanému výsledku, čo považoval za zásah do svojho práva na spravodlivý proces, resp. existenciu inej vady s následkom vecnej nesprávosti rozhodnutia.

43. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že „sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda samotná procedúra prejednaní veci (teda to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Najvyšší súd opakovane uviedol, že tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, na čom zotráva najvyšší súd aj za účinnosti CSP (príkladom 1 Cdo 43/2017, 2 Cdo 93/2017 a ďalšie). Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, či ňou požadovaného právneho posúdenia nároku, nie je jeho súčasťou (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a ďalšie). Najvyšší súd dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením - nesprávnym vyriešením niektorej právnej otázky súdom (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014, tiež judikát R 24/2017“.

44. Vo svetle vyššie uvedeného tak ani z hľadiska druhého dôvodu vzťahujúceho sa k odvolacím dôvodom uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP nemohlo dôjsť k ich naplneniu. Správnosť posúdenia meritórneho nároku, či právne posúdenie správnosti zvolenej žaloby vo vzťahu k uplatnenému hmotnoprávnemu nároku nie je súčasťou práva na spravodlivý proces a už vôbec nezakladá existenciu tvrdenej tzv. inej (procesnej) vady. Povahe rozhodnutie nezodpovedá ani námietka žalobcu, že súd sa meritom veci vôbec nezaoberal. Možno sa len domnievať, že tento záver mylne odvodzuje odvolateľ od poukazu súdu prvej inštancie na rozhodnutie NS SR (bod 15 odôvodnenia) v ktorom bola zodpovedaná otázka možného znovu prejednaní tých istých nehnuteľností ako „novoobjaveného majetku“ po právoplatnom skončení dedičského konania s výsledkom, že tomu bráni prekážka „rei iudicata“. Na existencii takejto prekážky však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil, inak by muselo mať povahu rozhodnutia zastavujúceho, keďže konštatovaná prekážka predstavuje neodstrániteľnú vadu procesných podmienok, pričom v okolnostiach posudzovanej veci došlo k vydaniu meritórneho - zamietajúceho rozhodnutia.

45. Pokiaľ v konečnom dôsledku žalobca v odvolaní cituje tiež paragrafové znenie dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a g/ CSP (nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, tiež, že zistený skutkový stav neobstojí pre existenciu ďalších prostriedkov procesnej obrany či útoku, ktoré doposiaľ neboli uplatnené), vzhľadom na to, že v odvolaní nekonkretizuje žiaden dôkaz, ktorý mal byť ním v konaní navrhovaný a súdom prvej inštancie nevykonaný, ani žiadnu tzv. novotu v odvolacom konaní (nehovoriac o tvrdeniach o naplnení predpokladov pre jej uplatnenie z hľadiska podmienok daných ust. § 366 CSP v ktorom smere ho zaťažovalo dôkazné bremeno), naplnenie ktorých teda skutkovo nekonkretizuje, tieto sú diskvalifikované z odvolacieho prieskumu pre absenciu tvrdení indikujúcich k ich možnému naplneniu, teda k skúmaniu vecnej správnosti rozhodnutia v ich svetle.

46. S poukazom na uvedené závery, súd prvej inštancie rozhodol vo výroku vecne správne, keď žalobcovi nevyhovel, teda jeho žalobu zamietol ako neopodstatnenú, za súčasne správneho rozhodnutia tiež v časti o trovách konania medzi stranami sporu konštatujúc plný nárok na náhradu trov konania žalovaných voči žalobcovi, ako plne neúspešnému v spore.

47. Odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako plne nespôsobilé k dopadu na vecnú správnosť výrokovej časti rozhodnutia.

48. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, toto podľa § 387 ods. 1 CSP v plnom rozsahu potvrdil. Žalobca v odvolaní nevedol žiadne podstatné, pre rozhodnutie relevantné skutočnosti, spôsobilé k odlišnému, v prospech neho vyznievajúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu.

49. Odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania a to podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/ vzhľadom na ich plný úspech v odvolacom konaní priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

50. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaných 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník

51. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).